

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi A.K.S. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie
z powództwa Z.S.
przeciwko A.K.S.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca A.K.S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 lutego 2016 r. (sygn. akt V Ca (...)) wydanego w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i o zapłatę. Uzasadniając swoje żądanie skarżąca wskazała na naruszenie w rozpoznanej sprawie równouprawnienia stron procesu poprzez dopuszczenie przez Sąd pierwszej instancji z urzędu dowodu z opinii biegłego „jedynie w celu zebrania dowodów uzasadniających roszczenie majątkowe powoda”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać elementy określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c., tj. powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi. Uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, iż wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (por. m.in. postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

W odniesieniu do wniesionej skargi wskazać należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., które nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że do spełnienia omawianej przesłanki konieczne jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu dokonywanej w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda (por. m.in. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, nie publ., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, nie publ., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110). Tymczasem skarżąca we wniesionej skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie powołała się na szkodę rzeczywistą, realną szkodę, która została już przez nią poniesiona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia. Z argumentacji skarżącej wynika bowiem, że w dacie złożenia skargi nie doszło do egzekucji należności stwierdzonych w tytule egzekucyjnym, zaś szkodę związaną z wydaniem zaskarżonego orzeczenia skarżąca upatruje w zdarzeniu przyszłym. Sygnalizowana przez skarżącą szkoda ma zatem charakter hipotetyczny, gdyż jest zależna od podjęcia przez uprawnionego wierzyciela czynności związanych z egzekucją należności stwierdzonej w tytule egzekucyjnym.

Powyższa okoliczność przesądza, że w sprawie nie została spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw